

NEMES Z. Márió

A lunatikus

2077-ben eljött a pillanat, amikor a szomszédos nemzetek elcsatolták a Dunát, mert úgy döntöttek, hogy a magyarok méltatlanná váltak a csillagok habokra. A folyó eltérítése egy-ségbe forrasztotta Közép-Kelet Európát, de Magyarország megfosztása a folyók királyától megérte a befektetett energiát. Az üres meder mély sebként húzódott végig az országon, Budapest pedig a lobotómia városává vált, egy meglékelte aggyá, amit csak a törzsi nehézipar elektromos impulzusai tartanak életben. Pulzált a város a lila szmogban, összefolytak a nappalok és éjszakák, hiszen a légiriadók miatt rendszeres a nemzeti elsötétítés. Voltak, akik üdvözölték a fények halálát, hiszen nem akarták látni a katonai konvojokat az utcán, a patkánykirályok zsidongását a margitszigeti nyálkaerdőben, vagy a Horthy-nyalogatók hordáit, akik elvonási tünetektől hajtva kóboroltak a vígalmi negyedben, hogy a kormányzó biológiai anyagából létrehozott torzó-kurvákat élvezzék. Voltak, akik a bérházak zugaiban a Holdról álmodtak, hiszen már csak ez az ősi égitest maradt meg a magyar kozmoszból.

A púder finomságúra őrlődött holdporból álló felszín néha meg-megrezdült, mintha vágy rángatná egy úri kisasszony arcát, de ezt inkább a szondák becsapódása eredményezte, amikből több százat küldött fel a szovjet–magyar űrprogram minden nap. Hiszen a Hold legnagyobb rajongója Orbán Viktor volt, aki belerokkolt a nemzetvezetői szerepbe, és már csak az örmény szívpumpa, meg a számtalan biotechnológiai protézis tartotta életben. A nép apját a gyász űzi ki minden éjszaka a vár legmagasabb pontjára, hogy koporsószerű testpáncéljából becézze a Holdat. Kislányom hol késel, mondja ilyenkor, és könnyeit leventék gyűjtik ereklyekorsóba. Már tizenöt év telt el azóta, hogy legidősebb lányát egy gazdasági tárgyaláson fundamentalista busók felrobbantották a Kaukázusban. Orbán Ráhel maradványait a koronaörök szállították haza, hogy felravatalozzák a nemzet kincsei között. Budapest azóta az élőhalottak városa, hiszen egy nép se élheti túl, ha elveszti legbensőbb virágát.

Ekkor indították be a szovjet–magyar űrprogramot. A budai kazamatarendszer teljesen átalakították a technológiai követelményeknek megfelelően, hiszen rengeteg hely kellett a silóknak, a naftatelepnek és a kadétkok keltető kabinjainak. A vállalkozás célja nem nemzetgazdasági vagy katonai jellegű volt, a vezetés rég lemondott már a csillagközi irredentáról. Gyászprogramnak nevezték egymás között a körületekintően kiválasztott kutatók, hiszen a Hold elérésnek vágyát nemzetvezetőnk vesztesége táplálta, mely egyben a nép sorskudarca is, mert újkori Szent Margitunk nélkül nem érhet révbe a történelmünk. Addig kell nyújtózkodni, ameddig a takarónk elér, vagyis a Hold lesz a nemzet tükre, melyben vigaszt talál a gyászoló apa és új reményt az ország! Sokéves munka után már majdnem készen volt a megtermékenyítő szonda, mely Orbán Ráhel DNS-ét a Holdba menekíti, hogy aztán egy teljes körű lunaformálási folyamat

keretében, az egész égitest az oly régóta látott női fejjé alakulhasson át.

Jácint az űrprogram egyik vezető csillagászként dolgozott a budai hegyekben, Hold-szakértő volt, minden este regolitot, csillámló holdport kent egész testére, hogy szeretője, Alfonz, buja játékok közepette csókolja le róla. Krátereket, hasadékvölgyeket és gyűrűhegységeket bekalandozó viszonyukat ugyanakkor titokban kellett tartani, hiszen a Nagy Magyar Higiéniai törvény óta kényszermunkával büntetik a fajtalankodást. Jácint eleinte nem is sejtette, hogy Alfonz a földalatti ellenállás egyik ügynöke, akit azzal bíztak meg, hogy a kutatót elcsábítva, majd a törvényellenes kapcsolattal megszarolva szabotálja az űrprogramot. Persze lett volna mire gyanakodni, hiszen az ellenállás tagjai a bérházak pincéibe és a csodaszarvas-fekáliától rádióaktívá vált csatornarendszerbe visszahúzódva a legkülönbözőbb mutációkra tettek szert. Csak magamat hibáztathatom, gondolta Jácint, miközben az Alfonz farokcsontjára tapadt Kun Béla-alakú tumort becézgette, de hát a farokcsontnak egy magyar se tud ellenállni.

Alfonz terve a következő volt, Jácint kapcsolatait kihasználva bejuttatja magát az űrállomásra és egy pokolgéppel felrobbantja a plutóniumraktárát. A detonáció természetesen végez majd vele is, de az öngyilkos akció olyan sebet ejt majd a nemzettest génállományán, ami pár év alatt a magyarság kihalásához vezet. Alfonz büszke nihilistaként épp annyi élvezetet talált ebben a gondolatban, mint Jácint hosszú csókjaiban. A csillagász briliáns elme volt, mégse tudott egérutat találni ebből a helyzetből, csak egy valamiben lehetett biztos, hogy ha már vége lesz a fajnak, egyvalakit mégis meg kell menteni. Alfonz már aludt, tumorjai lélegzete ritmusára lágyan rezegtek, amikor megszólalt a szekrényben az oly jól ismert, varázslatos hang, mely Jácint valódi szerelmétől származott: *„A Hold még nem jött fel kedvesem, de Szíriusz, mint egy nagy gyémánt már fenn ragyog, és az Aldebaran és Antares úgy fénylenek, akár a remekbe csiszolt rubintok.”* A csillagász felkelt és kinyitotta a szekrényt, hogy megköszönje a figyelmzettetést Csáth Géza agyának, amit egy preparációs tégelyben őrzött már évek óta.

Csáth agya, melyet kultuszának templomőrei rejtegettek, valamikor az egyetemi gyűjtogatások idején került Jácinthoz, akit megbabonázott a zseni korokon átívelő robosztus életeréje. Kamaszos szerelembe esett, és csillagközi múzsának képzelte magát. Grófkisasszony, mondta az agy, arra várok éonok óta, hogy tőled csókot kapjak, s arra kérlek, nézz a szemeimbe. Jácint lassan lehajtottá fejét, miközben piros, néma ajkai között kidugta nyelvecskáját és megnyalta a szája szélét. Gyengén megrázta a fejét, mintha azt mondta volna: nem lehet. Mindjárt indulniuk kell Alfonzal az űrállomásra, ketyeg a nemzet órája, de tudta, hogy életében legalább egyszer szemébe fog nézni a varázslónak, még ha ez lesz az utolsó pillanat is a magyar történelemben. Csókot lehelt a preparációs tégelyre és egy sporttáskába rejtette, majd felhúzta a gyászprogram fekete overálját és a meztelenül horkoló terroristára nézett.

Eleinte minden simán ment, az első három ellenőrzési ponton zavartalanul haladtak át, Alfonz kazah vendégkutatóként mutatkozott be, kifogástalanul beszélte a birodalmi oroszot. Az őrszolgálatot ellátó gárdistákon nem látszódott semmi érzélem, hidegek voltak, akár az űrszemét. Aztán amikor a pár elérkezett az állomás szívébe, a plutóniumraktár melletti szondatelepre, ahol éppen Orbán Ráhel maradványait készítették fel a kilövésre, elszabadult a pokol. Alfonz sejtjei megéreztek a nemzet virágának közelségét, és szervezete forradalmi reakcióval válaszolt. Farokcsont-tumorja szinte előrobbant az overál alól, hogy görcsös rángásokkal tapadjon rá az urnakapszulára. A gárdisták azonnal tüzelni kezdtek, és szabályikkal hadonásztak. Néhány kutató azonnal beleőrült a nemzeti blaszfémiába, másokat a tűzharc során ért halálos találat. Jácint maga is elcsodálkozott lélekjelenlétén, miközben fedezékbe húzódva, alig pár perc alatt sikerült kicserélnie az Orbán-DNS-t a Csáth-mintákra és beindítani a kilövést. Alfonz súlyosan megsebesült, de vadállatként küzdve mégis sikerült leterítenie egy tucat gárdistát, majd a fanatikusok mosolyával aktiválta a fogába épített pokolgépet. Az őrség vezetője, vitéz Lászlóffy Ede, egy jól irányzott pisztolylövéssel végezte ki a nihilistát, de ekkor már mindennek vége volt. A pokolgépet már nem lehetett hatástalanítani. Jácint egy távoli sarokban kuporgott és a kilövési csatornán keresztül kémlelte az éjszakai eget. Nem nézett a háta mögé, így is hallotta Lászlóffy közelgő csizmáinak kopogását. A városra telepedett lila szmog feloszlott, és a csillagász a maga tejjességében élhette át a Hold átváltozását, azt az ünnepi pillanatot, amikor a holdporból kiemelkedett a varázsló ezüstösen csillámló arca. Hosszú lesz az utazás és álom nélküli, de most már megcsókolhatom a néma kisasszony ajkát, suttogetta Csáth, és Jácint lehunyta a szemét.

